

BUNGUN

ısıksu mu yoksa bu bendeki can
belki de yürekte saydam bir ağaç
büyümüş şehirle birlikte
yaprakları zümrüt, dalları sedekten
ardında bıraktığın defne, ıtır, cicim ay

yangın mı yağmur mu
yaraya yaslanan bıçak mı resimler
düğün mü yas mı kalpteki çöp çatan

merhem mi gözler, düğüm mü zülüften
adadım işte, gönenir günler, dallanır bakışınla
İbrahim! put mu yontuyor içimizde zaman,

usul usul uslanan güneş, semanın usturası
belli belirsizi belirleyen bilgi, yontulan yontu
dalıyor tahtadan atlar, yenilmez sulara
ağaçlı gölgelere salınıyor yeleler, ay vakti

sesler, hani çokluğa benzer,
gülün yerinde gül, ateşin yerinde ateş
gün gelir en çok da varırım denizlere
yaşarken unutup insan, büyümeyi

köpük köpük, denizin kimsesizliği
dağların çiçeklerin ve hareketlerin
ve sımsıkı karanlığımın arkasında
oysa yine aynı yer, yine aynı ham taş

dedim ki nasıl ussun,
aynı kumaştandık seninle
üzerinde tenden bir eşik
çağırdın, bütün yolların yanardağ
ileride hep kuyu var, çıvrgan var

bir kuyu ki Yusuf kuyusu,
ulanırım, bir ad olarak
yara yara kuşanırım onca suyu
öyle bağlanırım öyle bağlanırım
taşkınları demir, yağmurları kıymık, atları kadife

hiç içre yokluk mu, yokluk mu
günleri, sabırlardan seçerek
ve kalpte sessizliği yenilmenin
gerçeksiz bekleyişsiz yaşanıyor işte

Durmuş Beyazıt